
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

Tiráž

Jak se kráčí v dimenzi

Martin Tonár

Vydavatel: Vlastním nákladem

Vydání: 1. vydání

Rok vydání: 2026

© 2026 Martin Tonár

Všechna práva vyhrazena.

Identifikátor: urn:tvori:work:27

Obsah

1. Kapitola 1 - Hlas 5
2. Kapitola 2 - Rybář 9
3. Kapitola 3 - Elegantní muž 14
4. Kapitola 4 - Lovec 20
5. Kapitola 5 - Baletka 27
6. Kapitola 6 - Opilec 33
7. Kapitola 7 - Stařena 39
8. Kapitola 8 - Dva trosečníci 43
9. Kapitola 9 - Hlas, Děti a Psovod 48
10. Kapitola 10 - Fontána 53

1. Kapitola 1 - Hlas

Dívka otevřela oči. To první, co uviděla, bylo čisté krásné nebe. Tak jasné, modré a bez mraků. Avšak na obloze chyběl zdroj záře, který k obloze neodmyslitelně patří. Slunce, pán života, světla a nebes, vskutku, nikde nebylo. A přece obloha jasně zářila, jako by na ní přece jen bylo. Dívka se posadila a podívala se kolem sebe. Byla na pláži. Napravo od ní bylo moře, rozbouřené a pro dívku neznámé. Nalevo se nacházelo něco jako obří kamenná zeď, která jako by oddělovala pláž od zbytku pevniny. Byla vysoká tak, že nebyl vidět její konec. Dívka se postavila a rozhlédla se k moři. Voda byla rozbouřená, avšak žádný vítr nevál. Šum vody zněl tak klidně, tak melodicky.

„Kde to jsem?“ zeptala se dívka, i když věděla, že na její otázku momentálně nikdo neodpoví. „Proč mám na sobě bílé šaty?“

„Bílá znamená čistotu.“ řekl velmi hluboký hlas, který přišel z moře. „Apoleno! Vítej v Dimenzi!“ Dívka se zděsila a následně se pokusila utéct. Nemohla. Jakoby její nohy byly připoutány, avšak nebyly. Zatímco se dívka snažila utéct, hlas začal promlouvat dál. „Neboj se! Jsi v bezpečí. Toto místo ti neublíží. Nemusíš se bát ani mě.“ Dívka z plných plic vykřikla k moři: „Kdo sakra jsi a proč mě oslovuješ Apoleno?!“ Chvíli bylo ticho, až znepokojivé ticho. Jen šum vody vyplňoval to prázdno v dívčiných uších. Hlas se ozval tentokrát ze strany od zdi. „Mé jméno není důležité. Vlastně nevím, jestli nějaké mám. Apolena. Toť tvé jméno, krásná panno!“

Apolena se podívala ke zdi, avšak nikdo tam nebyl. Jakoby to byla pouze halucinace. Jenže nebyla. Hlas se opět ozval, tentokrát opět z moře.

„Nemůžeš se pohnout? Můžeš, jen tvé vědomí říká, že tu chceš být

a mluvit se mnou.“

Apolena se podívala na stranu k moři, opět nic. Nikdo tam nebyl.

„Proč se mi neukážeš? Pouze tě slyším, ale nevidím.“ řekla Apolena.

„To je složité.“ pronesl hlas. „Má podoba je i pro mě neznámá. Já nejsem fyzická bytost. Já nejsem člověk. Já jsem abstrakt. Abstrakt nikdo nevidí, abstrakt musíš cítit. Jsem pocit.“

„Tak proč tě slyším?“ zeptala se Apolena.

„Protože tvé vědomí chce, abys mě slyšela. Vědomí, i když se může člověk jakkoliv snažit, nakonec nikdy neovládne.“ odpověděl hlas.

Apolena se snažila pohnout z místa, ale stále jí to nešlo.

„Kde to jsem?“ zeptala se. „Toto místo neznám.“

Hlas se ozval opět od zdi. „Říkal jsem to. Jsi v Dimenzi. Dimenze je-.“ na chvíli bylo ticho, jakoby ho někdo přerušil. „-brána. Dimenze je brána. Moře je cesta, za zdí je něco, co by chtěl každý. Teď si daleko před bránou. Na pláži. V Dimenzi. Zvláštní že?“

„Co je za tou zdí?“ zeptala se Apolena. Nikdo tentokrát neodpověděl. Bylo ticho, dlouhé ticho. Apolena se snažila pohnout a tentokrát se jí to podařilo. Udělala pět kroků dopředu, pak dva dozadu. Pak se otočila, jakoby udělala piruetu a opět udělala pět kroků dopředu. Apolena však

stále chtěla vědět, co se nachází za tou zdí. Zastavila se a opět se zeptala. „Co je za tou zdí?“ Nic, jakoby hlas zmizel nebo jakoby dělal, že neexistuje.

„Co je za tou zdí?“ zeptala se Apolena potřetí.

Hlas se konečně ozval, ale zněl vystrašeně. Nezněl tak klidně, jak zněl původně.

„Apoleno, na to je těžká odpověď. Ale když to chceš vědět, tak ti to řeknu. Za zdí je to, co chceš. Co si přeješ nejvíce. Víc říci nemůžu, Ne že bych nechtěl, ale nemůžu.“

„Co mám dělat, abych se za tu zeď dostala?“ zeptala se Apolena.

„Dojít k Fontáně, ale pro své dobro, nedělej to!“ odpověděl hlas.

„Proč ne? Co se mi může stát?“

„Po cestě nic, avšak na jejím konci jde o vše.“

„Proč nemám jít k té Fontáně?“

„Říkám to, jde o tvé dobro!“

„Mé dobro je stejně bezcenné, jako jsem já. Prosím hlase, kudy k Fontáně?“

Hlas se na chvíli odmlčel a poté poklesle odpověděl.

„Stále rovně po pláži.“

„Děkuji. Ráda jsem tě poznala, i když ani neznám tvé jméno.“

Apolena vyrazila dopředu po pláži, pomalou a šoupavou chůzí. Hlas na ní však z dáli volal. „Už vím své jméno! Už vím své jméno! Mé jméno je….“domluvit však nestihl. Hlas pominul a nastalo dlouhé ticho. Jediné, co Apolena slyšela, byl šum vody.

2. Kapitola 2 - Rybář

Apolena šla. Pomalu, jelikož její nohy jí jaksi nedovolily jít rychleji než pomalou a šoupavou chůzí. Stále věřila, že Fontána bude již blízko, ale takhle to vypadalo na dlouhou cestu. Zvláštní bylo to, že Apolena necítila žádnou bolest v nohách a přitom ušla pěkný kus cesty od místa, kde jí oslovil hlas. Věřila, že nikoho nepotká, do chvíle než uviděla cosi v dálce. Vypadalo to jako silueta nějakého muže, který cosi hází do moře. Apolena se snažila přidat do kroku, ale nemohla. Nohy jí to zkrátka nedovolily. Pomalu se tak přibližovala k muži, který jak to vypadalo se z místa zatím nepohnul. Když už byla silueta muže více zřetelná, Apolena uslyšela, že si muž píská nějakou melodii. Zvláštní však bylo, že každou chvíli melodie utichla a pak zase začala. Úplně od začátku.

Když Apolena došla do dostatečné vzdálenosti, uviděla, že ten muž je ve skutečnosti rybář, který hází síť do vody a během toho si píská. Co však bylo zvláštní, bylo to, že jakmile rybář hodil síť do vody, přestal si pískat a po chvíli začal od znova. Rybář vypadal jako starý vousatý muž. Měl na sobě potrhané oblečení, na hlavě starý klasický rybářský klobouk, kolem potrhaných kalhot měl kožený opasek, na kterém bylo zavěšeno několik kapesních hodinek. Dle všeho byl bos, jelikož jeho holínky stály na souši. Vedle něj byl pak starý dřevěný člun, který byl plný rybářských sítí.

Apolena k němu přistoupila a pozdravila ho. „Dobrý den!“ Rybář nereagoval a stále házel sítě do vody. Tak Apolena přistoupila blíže k vodě a opět řekla. „Dobrý den!“ Rybář se zastavil, podíval se na Apolenu a usmál se.

„Dobrý den přeji! Kde se tu berete paní?“ zeptal se rybář, úsměv mu vůbec

nespadnul.

„Mám namířeno k Fontáně. Co tu děláte? Jste rybář?" zeptala se nazpět Apolena.

„Já ani nevím. Nevím co tu dělám, ani co dělám a dokonce ani nevím kdo jsem. Ale podle té výstroje, co na sobě mám, budu zřejmě rybář.“ Rybář chtěl sáhnout po sítí, avšak náhle se zarazil. „Kam že máte namířeno? K Fontáně? A kde byste jí tu hledala? Milá paní, podívejte se kolem. Široko daleko žádná Fontána není. Mimochodem, jaké je vaše jméno?“

„Jmenuji se Apolena.“ odpověděla. Její pohled se zaměřil na několik kapesních hodinek, co měl rybář zavěšených na opasku

„Proč máte tolik hodinek?“ zeptala se.

Rybář si vzal hodinky do ruky a zasmál se.

„Víte, já ani nevím. Vždyť ani nefungují, tak proč je mám?“ rybář se na chvíli zarazil. „Tak proč je mám? Je to zvláštní a začíná mě to trápit.“

„Možná, že se rozbily kvůli tomu, jak jsou staré.“ řekla Apolena, snažící se rybáře uklidnit. Ten ihned nahodil úsměv zpět.

„Asi ano. Jak se říká, i když rozbiješ tucet hodinek či hodin, čas jde stále dál. Hold osud.“

Apolenu tato odpověď zaskočila, jako by jí už někdy slyšela. Ale kdy, od koho a kde? To nevěděla. Rybář mezi tím uchopil síť do rukou, avšak před tím než se rozpřáhnul aby nahodil, zastavil se a otočil se na Apolenu. Ta mu pohled opětovala.

„Víte Apoleno, já ani nevím proč tu stále jsem a nahazuji síť i když vím, že tady u souše chytím jedině nic. Ale nedá mi to. Je to jako past, ze které se nedostanu. Prosím, nevíte co mám udělat jinak?“

„Bohužel nevím pane. Věřím, že takový osud musí být strašný. Proč neodplujete?“ Rybář se zadíval smutně, přistoupil ke člunu, zadíval se dovnitř a vrátil se i se sítí zpět.

„Člun je děravý, ale nepotápí se. Zvláštní, co?“ Apolena přikývla.“ A jestli bych měl někam odplout, tak kam? Já ani nevím, jak jsem se sem dostal ba dokonce ani nevím, co je za tou zdí.“ Rybář ukázal na zeď.

Apolena chtěla k rybáři přistoupit, ale nemohla. Opět, jakoby byla přikována na místě. „Je mi vás líto.“ řekla. „Nemůžete za to.“

„Mohu? Nemohu? Kdo ví? Já ne.“ Rybář se otočil a napřáhnul se, aby hodil síť. „Rád jsem vás poznal Apoleno! Jděte stále rovně po pláži.“ dořekl rybář a hodil síť do vody.

Apolena stála, snažila se k rybáři přistoupit blíže, ale nemohla. A tak na něj zavolala.
„Pane?“

Rybář se otočil a usmál se. „Dobrý den, my se známe?“

Apolena byla v šoku. Rybář jakoby vše, co se stalo před tím, než hodil síť do vody, zapomněl.

„Vy si mě nepamatujete?“ zeptala se zděšeně.

„Nejspíš ne. A to mám paměť jako slon. Co ode mě potřebujete?“

„Pane, já jsem Apolena. Vy si mě opravdu nepamatujete?“

„Apolena? To jméno slyším poprvé. Krásné jméno. Co tu děláte, sama a na pláži? Není vám zima?“

Apolena si uvědomila, že zřejmě jakmile hodí rybář síť do vody, ztratí paměť a vše tak dělá od znova. Dokola a dokola. Avšak stále si pamatovala to, co jí rybář řekl těsně před tím. „Jděte stále rovně po pláži.“ Jakoby si najednou uvědomil, co Apolena chce a i hned věděl odpověď. Najednou se Apoleniny nohy pohnuly a tak mohla opět znovu chodit. Rozešla se dopředu, avšak ještě před tím se otočila a řekla rybáři.

„Na shledanou!“ Rybář nereagoval.

Apolena se rozešla dopředu. Opět pomalu a šoupavě. Když se zdálo, že je od rybáře daleko, otočila se, aby ho uviděla. Zastavila se a v šoku

hleděla na místo, kde ještě před tím stál člun a rybář. Najednou tam nikdo nebyl. Bylo to zvláštní. Apolena se otočila zpět a šla dál. Musela dojít tam, kam měla. K Fontáně.

3. Kapitola 3 - Elegantní muž

Apolena šla dál. Opět pomalou a šoupavou chůzí. Rybář a hlavně jeho zmizení jí zaskočilo. Jak mohl tak rychle zmizet? Z ničeho nic byl pryč. Stále nemohla přijít na to, jak to mohlo být možné. Jak tak Apolena šla dál, povšimla si, že se k ní blíží něco jako malý písečný vír. Blížil se rychle a vypadalo to, že Apolenu doslova pohltí a odhodí někam daleko. Apolena se zalekla a chtěla utéct, jenže nemohla. Její nohy se opět zastavily na místě a nemohly se pohnout. Vír už byl dostatečně blízko Apoleny. Během toho si povšimla, že šum vody utichl, jakoby úplně zmizel. Vír se zastavil přímo před Apolenou a z ničeho nic se začal formovat do jakési postavy. Apolena se snažila utéct, ale nemohla. Málem spadla na zem, když se marně snažila nohama pohnout. Apolena se podívala před sebe, kde se z víru pomalu stávala postava.

Po chvíli vír utichl a před Apolenou stál muž v černém saku, s černými slunečními brýlemi a stříbrným kufříkem v ruce. Celý oblek, ať už se týče saka či kalhot , byl černý. Bílou košili a oblek doplňoval červený motýlek. Muž stál vzpřímeně, jako by čekal na pokyn. Apolena stála zděšená a s šokem ve tváři.

„Dobrý den! Kdo jste, jestli se mohu zeptat?“ zeptala se tiše Apolena. Muž nereagoval, ale vyrazil směrem k Apoleně. Následně vrazil svým ramenem do Apoleny tak silně, že Apolena spadla na zem.

„Co to děláte? Kdo sakra jste a proč jste do mě strčil?“ zeptala se naštvaně.

Muž se otočil a odpověděl.

„Jsem elegantní muž a ty jsi podřadná kráva! Neměla si mi stát v cestě, náno!“

Apolena byla v šoku a zároveň cítila vztek.

„Co si to dovolujete?“ zeptala se naštvaně.

Elegantní muž otevřel kufřík a vyndal z něj hrstku písku. Poté jí rozsypal po zemi a kufřík zavřel. Na místě, kam písek dopadl se začal zhmotňovat malý písečný vír. Točil se jen chvíli. Když vír pominul, na jeho místě se najednou objevilo červené kožené křeslo a stolek se skleničkou, ve které byla jaká si zvláštní tekutina připomínající whisky. Elegantní muž se posadil, kufřík si položil na zem vedle křesla, do pravé ruky uchopil skleničku a napil se. Po chvíli zřejmě usoudil, že je nejlepší čas Apoleně odpovědět.

„Dovoluji si to, co si lidé mé třídy dovolit mohou.“

Apolena se postavila, avšak najednou ucítila strašnou bolest v nohách. Jakoby jí někdo do nohou bodal či mlátil. Avšak nemohla spadnout, nevěděla proč. Jednou už na zem spadla, proč nemůže teď? Apolena se zeptala Elegantního muže, který si v klidu popíjel whisky a hleděl na moře. „Prosím pane..“ muž se na ní podíval. „…neměl byste prosím v tom kufříku ještě jedno křeslo? Prosím!“

„Ano, to bych měl.“ odpověděl Elegantní muž. „Ale nevyndám

ho.“

„Proč? Mé nohy hrozně bolí. Moc vás prosím.“ prosila Apolena.

„Vyloučeno! Mě také bolí nohy a stěžuji si snad? Sedni si na zem ty….ty….jak se jmenuješ? Ať tě nemusím nazývat tak podřadně.“

„Apolena.“

„Tak si sedni na zem, Apoleno!“

„Já nemohu, nevím proč.“ Apoleně už pomalu a jistě začali téct slzy z očí.

„Když si nemůžeš sednout na zem, je to tvůj problém. Problémy si má každý člověk řešit sám.“ „Prosím vás!“

„Ani náhodou. Buď zem, nebo stůj. Nebreč kvůli tomu, spíš breč kvůli své bezmocnosti, že si nemůžeš sednout.“

Apolenu krom bolesti najednou začala též trápit žízeň. Měla neuvěřitelné sucho v ústech, že by kdokoliv marně hledal slinu. Apolena se chytla za čelo, ale padnout na zem nemohla, nevěděla proč. Předtím do ní Elegantní muž strčil a ona spadla a teď ze záhadných okolností nemůže. Nemůže se posadit, či dojít k moři a napít se vody, i když je slaná. Uviděla skleničku s whisky a tak začala muže prosit. „Prosím vás,“ začala. „dejte mi aspoň napít! Cítím

neuvěřitelné sucho v ústech. Prosím!“

Elegantní muž si prohlédl skleničku s whisky a pronesl.

„Tak vzácnou tekutinu a dát jí někomu, jako je nějaká holka v bílém? Ani mě nehne! Vidíš moře? Tak se jdi napít z něj. Slaná voda je stále voda.“

„Prosím vás! Já se nemohou pohnout, cožpak to nevidíte?“

„Vidím pouze tebe, Apoleno! Nevidím do tvého blbého vědomí! Whisky a křeslo? To je pouze má úroveň! Tvá je zem a voda.“

„Vy jste takový sobec!“ křičela Apolena. „Zlý a neskutečný sobec!“

Elegantní muž položil skleničku s whisky a začal tleskat.

„Gratuluji! Odhalila si mé povolání! Já jsem sobec, toť má práce. Ukazuji, jak může být daný člověk sobecký a zlý. Pokud jde o mě, já jsem tu, abych dával zlo a sobeckost. Jak já říkám, nebo říkají ti, co si myslí, že jsou na mé úrovni, já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“

Apoleně tato odpověď přišla povědomá. Jako by jí už někdy slyšela.

Nevěděla však kdy a od koho. Vzpomněla si, že podobný pocit měla již u Rybáře, který jí řekl větu: „I když rozbiješ tucet hodinek, čas jde stále dál.“ A nyní slova, která řekl Elegantní muž: „Já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“ Apolena se třásla. Ne však zimou, ale strachem.

„Co se děje, že sis najednou přestala stěžovat?“ zeptal se posměšně Elegantní muž.

„Já si nestěžuji! Jen jsem vás prosila. Velmi slušně jsem prosila a vy jste mi nepomohl.“ odpověděla Apolena

„A proč? Už ti asi došlo, že nade mnou nemůže nižší třída vyhrát. Já jsem dokonalý!“

„Dokonalý sobec! Nic víc, nic míň.“ odpověděla naštvaně Apolena.

Elegantnímu muži se označení zřejmě zalíbilo.

„Pak tedy přijímám tento titul. Dokonalý sobec! Měl bych ti poděkovat za toto pojmenování, ale neudělám to. Místo toho ti řeknu jen jedno. Jdi stále rovně po pláži.“

Apolenu z ničeho nic přestaly nohy bolet a její ústa se zavlhčila slinami. Mohla pohnout nohama. A tak se otočila a udělala pět kroků dopředu. Mezitím se otočila na Elegantního muže, který seděl ve svém křesle a popíjel whisky. „Na shledanou!“ zavolala Apolena, muž však neodpověděl. A tak se otočila a šla dál. Když se po delší době otočila, tak se opět zastavila a koukala na místo, kde ještě před chvíli byl Elegantní muž v křesle a vedle něj stolek se skleničkou whisky, bylo místo

prázdné. Možná, že se muž opět proměnil ve vír a odletěl pryč. Záhadou však bylo, že nikde žádný vír nebyl. Tak kam mohl zmizet? Apolena se však otočila a šla dál k Fontáně. Nechtěla se totiž na to místo vracet. A vlastně ani nemohla. Její nohy jí to nedovolily. A tak šla dál.

4. Kapitola 4 - Lovec

Šum vody se ozýval v Apoleniných uších jako jemný vítr. Šla dál, aniž by jí přišlo podivné že pláž je pořád tak nějak stejná. Jakoby chodila v kruhu. Apolena se podívala na zeď a povšimla si, že je o něco vyšší. Nebo se jí to alespoň zdálo. Chtěla přijít blíž ke zdi, aby se podívala. Nemohla, jakoby jí něco blokovalo. Ne však její nohy, ale jakási neviditelná bariéra. Jakoby před zdí byla ještě jedna neviditelná zeď. Apolena šla dál. Stále rovně, tak jak jí řekli Hlas, Rybář a Elegantní muž. Apolena si všimla, že se před ní vytváří obrovská bílá záře. Apolena se zastavila. Záře se přibližovala neuvěřitelnou rychlostí, až jí totálně pohltila a oslepila. Během toho uslyšela záhadný řev, připomínající nějakou šelmu. Po chvíli však uslyšela něco jako silně hluboký lidský hlas jak někoho volá. Apolena rozuměla pouze poslední hlásky. „…eno!“ Volal. Po chvíli nastalo ticho.

Záře byla neustále silná. Ticho najednou vyplnily kroky. Byly rychlé a lehké. Apolena si všimla, že záře začíná slábnout. Začala vidět dva podivné obrysy. Jeden velký, blízko moře, druhý menší a tenký vedle prvního. Apolena zavřela oči. Sama nevěděla proč, snad nějaký instinkt. Když oči otevřela, byla v šoku.

Před ní leželo obrovské stvoření. Připomínalo tygra, avšak mělo osm nohou jako pavouk. Vypadalo to, že má pár krvavých ran na břiše. Nehnulo se, bylo mrtvé. Vedle něj stála obzvlášť zvláštní bytost. Vypadala jako člověk s hlavou jelena. Na sobě měla ta bytost oblečení, které vypadalo jako by bylo z kůže. V levé ruce měla ta věc dřevěné kopí s kamenným hrotem. Zvláštní bylo, že ta bytost měla lidské oči. Tmavě hnědé. Apolena to i z tak velké dálky poznala. Vydala se k mrtvé stvůře a u ní se zastavila.

„Krásný den, Apoleno!“ promluvila bytost

s kopím.

„Odkud znáte mé jméno?“ zeptala se šokovaná Apolena.

„Toto krásné jméno může padnout pouze krásné ženě.“ odpověděla bytost. Následně se přiblížil mrtvole a zasmál se. „Jsem to ale nezdvořák! Ani jsem se nepředstavil. Já jsem Lovec.“

„Lovec? Toť tvé jméno?“ zeptala se Apolena.

„Ne. Já nemám jméno. Lovec se mi pouze říká a tak jsem si na to zvyknul. Máte ze mne snad strach?“

„To ani náhodou. Spíš mám strach z té velké příšery, co tu leží.“ Apolena ukázala ne ležící příšeru. „Je ta věc mrtvá?“

„Jestli je mrtvá? To víte že je. Sám jsem jí ulovil. Nebo spíš jeho.“

„Jeho? Ta věc se nějak jmenuje?“

„To bych si musel vzpomenout. Každopádně je to největší predátor, které jsem kdy ulovil.“

„Ale….“řekla Apolena.

„Ale? Chcete mi něco říct?“

"Vy jste jelen! Tedy na půl.“

„Chápu vás!“ zasmál se Lovec a zaťukal si na pravý paroh. „Víte, Apoleno.“ začal. „Je obecně známo, že predátor loví kořist. Je to obyčejný stereotyp, který funguje. Ale teď je čas, kdy kořist ulovila predátora. Aspoň nějaká ironie, ne?“

Apolena přikývla. Lovec šel ke hlavě příšery a opět se zasmál. Pak zavolal na Apolenu.

„Haló! Pojďte se na něco podívat!“ Lovec mávnul rukou k sobě. Apolena šla k němu. Když došla k Lovci, zastavila se a hleděla na hlavu té příšery. Byla to tygří hlava, ale oči. Ty oči byly lidské. Modré jako čisté jezero.

„Co to má být?“ Proč má ta věc oči člověka?“ zeptala se Apolena.

„Vskutku.“ řekl Lovec. „Ale vždyť i já mám lidské oči. Že by další ironie?“

Chvíli bylo ticho, než Lovec opět promluvil.

„Vlastně, tohle není ironie. Tohle je pravda. Největším predátorem není žádný tygr nebo něco podobného, ale člověk. Loví úplně všechna zvířata, jen proto aby měl trofeje nad krbem, nebo na zemi. Jelení hlava či tygří kůže? Vše jsou to jen trofeje!“

Apolena se podívala na Lovce, kterému tekla slza z jednoho oka. Chtěla se ho dotknout, aby mu slzu utřela, ale nemohla. Jakoby jí to ruce nedovolily. Lovec se na ní podíval a udělal něco, jako pomyslný úsměv.

„Erik.“ řekl.

„Prosím?“ zeptala se na zpět Apolena.

„To je jméno toho stvoření. Erik.“

Apolena si najednou uvědomila, že toto jméno někdy slyšela. Ale komu patřilo? To ona nevěděla. Prožila opět ten nepříjemný pocit, co prožila už dvakrát. U Rybáře a Elegantního muže.

„Děje se něco, Apoleno?“ zeptal se Lovec.

Apolena se na něj podíval a odpověděla. „Ne, jen že jsem toto už někde slyšela.“

„Zřejmě to muselo být dávno. Já si to pamatovat nemohu, nevím proč.“

„Asi tím, že lov je důležitější.“

„To je asi pravda. Děkuji za pěkný rozhovor, Apoleno! Teď mě čeká, abych z Erika svlékl kůži a vytrhl mu z tlamy zuby. Nechcete taky zub?“ zeptal se Lovec.

„Ne, děkuji.“ odpověděla Apolena.

„Opravdu? Dokážu ze zubu vyrobit to, co každý člověk chce, ale neví o tom.“

„Co dokážete vyrobit Lovče?“

„Cokoliv. Neuvěřitelné, že?“

„Vskutku. Lovci přece loví.“

„Loví, ale i vyrábí, aby mohli přežít a lovit dál.“ odpověděl Lovec a vytrhnul Erikovi zub z horní čelisti. „Když nechcete zub, tak vám daruji opravdu speciální dar.“

Lovec zlomil kopí a s jeho hrotem začal do zubu bodat a sekat. Apolena hleděla na to, jak Lovec zub opracovává s velkou pečlivostí a přesností. Po chvíli Lovec skončil s prací, odhodil hrot kopí a ukázal finální výtvor jeho práce Apoleně. Apolena s úžasem hleděla na to, co

Lovci leželo v dlaních. Byla to bílá malá flétna, lehce prohnutá z původního tvaru zubu.

„Toto je dar ode mě pro vás, Apoleno! Tato flétna vám pomůže na cestě k Fontáně.“ Apolena sebrala z Lovcovo dlaní flétnu a prohlédla si jí. Byla na dotek velmi hladká.

„Děkuji. Ale k čemu mi bude?“ zeptala se Apolena.

„Uvidíte sama, Apoleno.“

Apolena se však náhle zeptala Lovce.

„Moment! Jak víte, že mám namířeno k Fontáně?“

Lovec pokrčil rameny a odpověděl.

„Lovecký instinkt? Zřejmě.“
„Instinkt?“

„Ano, zřejmě. Sám nevím, proč jsem to zrovna řekl. Každopádně, před tím, než se rozloučíme, Vám poradím Apoleno. Jděte stále rovně po pláži.“

„Děkuji, Lovče!“ odpověděla Apolena a vyrazila rovně po

pláži.

Lovec mávnul rukou a odpověděl. „Nemáte zač, Apoleno!“ Apolena ušla pět kroků a otočila se. „Na shledanou!“ zavolala na Lovce. Neodpověděl. Právě klečel u břicha Erika a bodal do něj hrotem zlomeného kopí.

Apolena šla dál. Po delší době se otočila, aby se mohla ještě jednou na Lovce podívat. Zastavila se. Na místě, kde byl Lovec a Erik, nikdo nebyl. Kam zmizeli? Lovec mohl odejít, ale kam zmizela mrtvola Erika? Lovec nemohl být tak silný, aby Erika odtáhl. I tak to byla záhada, kam zmizeli. Apolena se otočila a svírajíc v pravé dlani flétnu od Lovce šla dál po pláži.

5. Kapitola 5 - Baletka

Apolena šla stále dál. Věděla, že má jít stále rovně po pláži. Připadalo jí zvláštní to, že pláž stále vypadá stejně. Nebo ne? Něco bylo jinak. Pláž byla o něco širší, než byla předtím. Voda však byla stále tak rozbouřená, jako předtím. Jakoby se pláž zvětšila. Zeď však byla stále na svém místě a byla stále vysoká, snad i opět o něco vyšší. Apoleně to přišlo velmi zvláštní. Promnula si oči, avšak pláž byla stále stejně široká. Avšak přibilo něco, co před tím, než si Apolena promnula oči, před ní ještě nebylo. Byla to mlha. Velmi hustá a neprohlédnutelná mlha. Apolena se chtěla zastavit a rozmyslet se, zdali do mlhy vkročí. Jenže ne, její nohy se nerozmýšleli a tak Apolena vkročila přímo do mlhy. Nešlo v ní vůbec vidět. Zatímco Apolena procházela mlhou, uslyšela najednou sladkou melodii, která zněla jako melodie z hrací skříňky. Byla to tak sladká a krásná melodie, že si jí Apolena začala broukat. Následně však přestal, když si uvědomila, že melodii odněkud zná, avšak nevěděla odkud.

Mlha se mezitím pomalu rozpouštěla a Apolena uviděla před sebou jakousi točící se siluetu. Hudba stále zesilovala. Když se mlha rozpustila, Apolena zůstala stát na místě. Před ní se objevilo něco jako malá scéna. Bylo zde asi pět řad na sezení po pěti židlích. Před řadami bylo malé pódium na kterém tančila mladá a krásná baletka. Vlasy měla blonďaté a smotané do drdolu. Na sobě měla krásné bílé baletní šaty. Doplňovaly je bílé taneční legíny a bílé baletní špičky na chodidlech. Hudba hrála odněkud. Jakoby jí hrál sám vítr. Tanečnice tančila tak krásně, že si ani nevšimla Apoleny. Ta přišla přímo k pódiu a usedla hned do první řady. Ne, že by chtěla. Její nohy to chtěly. Hleděla na tanečnici, jak tančí. Apoleně to však nedalo a zavolala na tanečnici.

„Dobrý den!“

Tanečnice neodpověděla. Apolena tedy ještě jednou a hlasitěji pozdravila.

„Dobrý den!“

Tanečnice se podívala na Apolenu, tančit však nepřestala.

„Jak se opovažujete mě rušit při tanci? Mě, Baletku tak talentovanou a překrásnou?“ odpověděla naštvaným tónem Baletka.

„Omlouvám se, ale já vás jen pozdravila.“ řekla Apolena.

„Tak to tedy chápu.“ usmála se Baletka, tančit nepřestala. „Tak tedy, dobrý den!“

Apolena úsměv opětovala.

„Tančíte překrásně. Kdo vás naučil takto tančit?“

Baletka se zasmála, během toho stále tančila, a polichoceně odpověděla.

„Děkuji! Nikdo mě nikdy nepochválil.“ chvíli Baletka mlčela. Poté se zeptala. „Ptala jste se, kdo mě učil?“

Apolena přikývla.

„Sama nevím. Asi jsem se takhle naučila tančit sama. Nebo mě někdo učil? Mohla jste to být Vy? Mohla jsem to být já? Kdo ví?“

Apolena nevěděla, co odpovědět a tak se zeptala. „Jak se jmenujete?“

Baletka, stále tančíc, odpověděla. „Já? Netuším. Ale říká se mi Baletka. A jaké je vaše jméno?“

„Apolena.“ odpověděla.

„Krásné jméno.“ řekla Baletka a povzdechla si. Stále však tančila. Apolenu to znepokojilo a tak se zeptala.

„Nebolí vás už nohy? Tančíte celkem dlouho.“

Baletčina odpověď byla ještě víc znepokojující.

„A Vás? Musí Vás po cestě tak moc bolet. Nedivím se, že jste si musela sednout. Nebo spíš vám to nohy dovolily. Já tančím, protože pro tanec žiju.“

Apolena znejistila a začala se třást. Cítila v blízkosti neuvěřitelný strach.

„Jak to můžete vědět?“ zeptala se vyklepaným hlasem.

„Já? Vím to. Poznám, když někdo své nohy neovládá, Apoleno.“ odpověděla Baletka. Apolena začala plakat. Nevěděla proč, zřejmě to bylo strachem.

„Proč pláčete? Vůbec vám to nesluší.“ řekla Baletka.

Následně luskla a její pravé ruce, která byla zvednutá mírně nahoru se objevil bílý kapesník se zlatými motivy. Hodila jej po Apoleně.

„Utřete si slzy. Nemusíte se bát.“ řekla stále tančící Baletka.

„Děkuji.“ odpověděla Apolena a utřela si slzy. Následně si však všimla, že na kapesníku je iniciála. „A.“ Apoleně to přišlo velmi zvláštní. Jakoby podobný kapesník už někdy viděla. Nevěděla však kdy.

Nedalo jí to a tak se zeptala.

„Co znamená ta iniciála na kapesníku?“

Baletka neodpověděla, jen tančila. Stále se točila na pódiu, jakoby byla jen točící se malá postavička v hrací skříňce. Melodie zesilovala a začala se pomalu a jistě něco jako rozbíjet. Nebyla už tak krásná, jak byla předtím. Najednou byla neforemná. Ztrácela tóninu a připomínala spíše vrzání. Apolena si všimla, že Baletce cosi teče z chodidel. Apolena se postavila a přistoupila blíž. Nebo spíš její nohy jí samu postavily a popošly blíž k pódiu. Jakmile se podívala blíž, i hned uhnula a zalekla

se. Ta tekutina, co tekla Baletce z chodidel, byla krev. Světlá a jasně červená. Baletce začaly kromě toho téct slzy z očí a její dech se zrychlil.

„Baletko! Přestaň tančit! Vždyť, ty krvácíš!“ křičela Apolena.

„Já vím! Ale nemohu přestat tančit. Tanec pro mě znamená všechno! Nikdo není lepší, než já! Já nesmím přestat tančit! Nesmím! JÁ JSEM JEN JEDNA!“

Tato slova byly opět Apoleně nějak povědomé. Nevěděla však od koho je slyšela a kdy je slyšela. Apolena chtěla přijít k Baletce. Chtěla jí pomoct, ale nemohla. Nemohla přijít blíž, ačkoliv se opravdu urputně snažila. Povšimla si, že Baletčina kůže začíná nějak lesknout. Baletka začala křičet, z plných plic. Melodie už nebyla melodií. Už to bylo jen pouhé vrzání.

„Co se s Vámi děje? BALETKO!“ křičela Apolena.

„Měním se v to, čím jsem vždy byla. V Baletku. V lesklou Baletku, která bude neustále tančit.“ odpověděla Baletka se slzami v očích.

„Jestli vám mohu nějak pomoci, tak to řekni. Prosím!“

„Mně už není pomoci, Apoleno!“

Baletka se leskla čím dál tím víc a víc. I její obličej se pomalu a jistě začal lesknout. I její šaty vypadaly jako z porcelánu. Pomalu se

zastavovala. Už netančila. Jen stála jako holubička. Stále jí tekly slzy a její hlas pomalu slábnul.

„Ta iniciála.“ mluvila s těží. „Je tvé jméno. Ten kapesník je tvůj. Využij ho moudře. Jdi stále rovně po pláži. Prosím, u Fontány…..“ domluvit už nestihla.

Z krásně tančící Baletky, byla najednou porcelánová Baletka, která netančila, pouze stála. Apolena stála vyděšená na místě. Prohlédla si kapesník. Byl její, tak jak Baletka říkala. Melodie též utichla. Apolena se otočila a všimla si, že místa na sezení jsou pryč. Byla tam pouze ona, pódium a porcelánová Baletka. Bylo ticho, neuvěřitelné ticho. Apolena pohlédla na Baletku a všimla si, že začíná praskat. Po chvíli se rozpadla na několik střepů.

Apolena se naposledy podívala na střepy, které ležely na pódiu a poté vyšla. Dál, rovně po pláži. Šla, v rukou svírala flétnu a kapesník. Zastavila se a otočila, aby se podívala ještě jednou na pódium, aby tak naposledy mohla vzpomenout na Baletku. Jenže, pódium bylo pryč. Apolena však tentokrát v šoku už nebyla. Věřila v to, že se pódium rozpadlo, tak jako samotná Baletka. Na několik střepů. A tak se Apolena otočila a šla dál po pláži. K Fontáně.

6. Kapitola 6 - Opilec

Apolena šla dál, pomalou a šoupavou chůzí. V rukou svírala flétnu a kapesník. Byla si nejistá tím, co vše již zažila. I tak byla odhodlaná jít stále dál, k Fontáně. Pláž Apoleně již připadala, že se vrátila zpět do podoby, jakou měla před tím, než potkala Baletku. Když se Apolena podívala na zeď, všimla si, že je opět o něco vyšší. Jinak vše vypadalo stejně. Až podezřele stejně, jakoby chodila v kruhu nebo na jednom stejném místě. Toto podezření odpadlo, když Apolena uviděla v dálce přímo před ní obří kámen. Byl kulatý a už z dálky to vypadalo, jako by byl hladký. Když se Apolena přibližovala blíž a blíž, povšimla si, že před kamenem, směrem k moři, někdo sedí. Čím blíž byla, tím líp si mohla prohlédnout onoho sedícího. Nebo spíš spícího.

Jednalo se o muže s hnědými kudrnatými vlasy a krátkými hnědými vousy se známkami postupující šedi. Muž neměl žádné boty, jeho kalhoty byly roztrhané a šedá košile, která kalhoty doplňovala, též. V pravé ruce držel skleněnou láhev s neznámou tekutinou. Muž spal, velmi tvrdě, dokonce si pochrupoval. Apolena k němu přistoupila a její nohy svolily, aby se posadila vedle něj. Posadila se na zem, opřela se o kámen a podívala se na muže.

„Dobrý den!“ promluvila Apolena.

Muž jen zabručel. Apolena tak přidala na tónině a zvýšila hlas.

„Haló? Slyšíte mě? Dobrý den!“

Muž se probral podíval se nejprve na láhev a pak na

Apolenu.

„Co je?“ zeptal se otupěle.

„Zdravím Vás a Vy nereagujete!“

„A jo. Tak nazdar!“ promluvil muž a usmál se. Apolena zakroutila hlavou.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Zřejmě Opilec. Zničený životem a smířený se smrtí.“ odpověděl muž a podíval se na láhev. Usmál se a ukázal jí Apoleně. „Karibský rum. Kde sem ho sakra čmajznul? No, to je jedno. Chcete se napít krásko?“

Apolena pokrčila rameny. „Proč ne?“

Opilec podal láhev Apoleně a dodal. „Tu máte krásko! Vlastně, jak se jmenujete?“

„Apolena.“ odpověděla Apolena otevírající láhev. Když se jí podařilo vyndat špunt z láhve, podívala se dovnitř na její obsah. Lekla se. Láhev byla plná písku.

„Vždyť v té láhvi je písek!“ křikla Apolena. Opilec vzal láhev a převrátil jí tak, že písek se kompletně celý vysypal ven.

„Jaká škoda. Ale jak koukám v moři je vody dost. Slaná voda je pořád voda.“ řekl Opilec.

Poté vstal a vydal se i láhví k moři. Jeho chůze byla pomalá a trochu motavá. Pomalu vešel do vody. Po chvíli chůze spadl do vody. Apolena se podívala a zůstala v šoku. Nikdo ve vodě neležel. Bylo to zvláštní, ještě před chvíli tam byl. Najednou vedle Apoleny se ozval Opilcův hlas.

„O co jsem přišel?“ vykřikl Opilec. Apolena se lekla a trhla s sebou.

„Co to sakra?“ křikla Apolena na Opilce, který se na ní podíval podezřelým
pohledem.

„Co se děje Apoleno? Udělal jsem něco? Jo vlastně. RUM NENÍ!“ řekl zmateně

„Ne, o to mi nejde.“ klepala se Apolena. „Vždyť jste šel do moře a najednou jste se objevil zas tady.“

Opilec se zasmál a řekl. „Vy jste mi upila rum, co? Vlastně, on žádný není. Jsme dehydratovaní! Potřebujeme vodu!“ Opilec vstal a v rukou svírajíc láhev šel opět
k moři.

„Počkejte! Nechoďte tam!“ křičela Apolena. Opilec však, jakoby neslyšel, šel dál. Po chvíli opět spadl do vody. Opět, na místě dopadu nebylo nic. Vedle Apoleny se opět ozval Opilcův hlas. Tentokrát však zněl zmateně.

„Sakra práce!“ zanadával si Opilec. „A hele!“ Podíval se na láhev a usmál se. „Láhev je plná. Ale není to rum. I tak, voda je také dobrá.“

Opilec otevřel láhev a napil se. Poté se podíval na Apolenu a nabídl láhev. „Dáte si?“ zeptal se.

„Děkuji.“ odpověděla Apolena a napila se z láhve. Byla to voda. Ne však slaná, ani sladká. Byla hořká, jakoby byla zředěná s heřmánkem. Apolena vodu vyplivla a podala láhev zpět Opilci.

„Co to sakra je? To není voda!“ řekla Apolena.

Opilec přičichl k láhvi a zasmál se. „Vždyť to je voda. Možná, že máte hořko
v ústech.“

Apolena se ušklíbla a následně se Opilce zeptala. „Promiňte, že se zeptám, ale….Proč jste tak veselý? To jste tak šťastný jen proto, že máte rum?“

Opilec položil láhev a smutně se na Apolenu zahleděl. Chvíli bylo ticho a poté, když se oba zahleděli na moře, začal Opilec mluvit.

„Kdysi jsem býval někdo jiný. Býval jsem opravdu šťastný. Bez rumu, bez tohohle stereotypu. Jen sedím a popíjím rum, ani nevím proč. Ani si už nepamatuji své jméno.“ Opilec se zadíval na Apolenu a pokračoval. „Je to utrpení. Kdyby se nestalo to, co se stalo, byl bych šťastný a nejen to.“

„Co se stalo?“ zeptala se Apolena.

Opilec se zhluboka nadechl a odpověděl. „Má žena. Byla překrásná a já jí miloval, jako nikoho jiného. Ze začátku byla hodná a přátelská. A hlavně byla velký snílek. Už ani nevím, co byl přímo její sen, ale vyplnil se jí. Jenže postupem času začínala být zlá a sobecká, a to nejen na své přátele, ale i na mě. I tak jsem jí miloval, ze všeho nejvíc na světě. Ale jeden den se vše změnilo. Volali mi z nemocnice, že má žena se přiotrávila. I hned jsem za ní jel, nejrychleji, jak to jen šlo. Když jsem jí uviděl, jak leží na lůžku, měl jsem strach. Doktor mi však pak k ní stvořil určitou nenávist. Má žena se stala vrahem. Přiotrávila se, aby zabila naše nenarozené dítě. Byla těhotná! Celou tu dobu! Ona si však vybrala svůj sen, než rodinu. Mohl to být syn. Náš syn. A ona ho zabila. Od té doby jsem mou ženu nemiloval, ale kdykoliv jsem navrhl rozvod, začala brečet. Pochopil jsem, že jí jde o zázemí a majetek. Po dlouhé době onemocněla. Už nemohla dál dělat své vysněné povolání. Musela být doma a já se o ní musel starat. Rozbila všechny hodiny i hrací skříňku, co jsem jí vlastnoručně vyrobil. Už si nepamatoval nic. Ani mě, ani svůj život. A tak jsem jednoho dne udělal strašnou věc.“ Opilcovi začaly téct slzy z očí a Apolenu mu podala kapesník, co dostala od Baletky. „Co jste udělal, pane?“ zeptala se pomalu Apolena. Opilec se nadechl a odpověděl. „Zabil jsem jí. Otrávil jsem jí. Svedl jsem to na to, že se nevědomky otrávila sama. Chtěl jsem jí ušetřit toho trápení. Miloval jsem jí. Na jejím pohřbu jsem byl jen já a kněz. Nikdo jiný. Poté jsem opustil všechny a všechno. A piju, padám do vody, jako bych to zažíval snad pořád do kola a do kola.“

Apolena byla v šoku, jakoby to všechno, co Opilec vyprávěl, někdy zažila, ale nevěděla kdy. Byl to ten samý pocit, který několikrát již zažila. V hlavě jí projely věty, které do té chvíle slyšela. Rybář: „I když rozbiješ tucet hodinek, čas jde stále dál.“, Elegantní muž: „Já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“, Lovec: „ To je jméno toho stvoření, Erik.“,

Baletka: „JÁ JSEM JEN JEDNA!“ a nyní Opilec se svým dlouhým příběhem. To vše se spojilo a vytvořilo v Apoleně nepříjemný pocit.

Opilec si utřel slzy a podal kapesník zpět Apoleně.

Apolena se však na Opilce usmála a řekla. „Nechte si ho. Potřebujete ho víc, než já.“ „Děkuji vám Apoleno! Za vaší ochotu si mě vyslechnout, a také za ten kapesník, vám také něco dám.“ odpověděl Opilec. V pravé ruce sevřel láhev a vší silou s ní praštil o kámen, o který se opíral. Láhev se roztříštila na několik střepů. Mezi těmi střepy byla na zemi i malá zlatá destička. Opilec jí sebral a podal jí Apoleně. Bylo to malé zrcátko. Apolena si jej prohlížela a podívala se zpět na Opilce. „Děkuji.“ řekla Apolena.

„Já děkuji. Ještě Vám dám radu. Jděte stále rovně po pláži.“ odpověděl Opilec a rozešel se k vodě.

Apolena vstala a vydala se dál po pláži. Uslyšela šplouchnutí, pak kroky, opět šplouchnutí, pak kroky. Apolena se otočila a zavolala na Opilce. „Na shledanou!“ Neodpověděl. Apolena se tak otočila zpět a šla dál. Po dlouhé době se Apolena otočila, aby uviděla Opilce. Nikoho však neviděla. Dokonce ani ten kámen. Apolena byla opět v šoku, avšak po chvíli stání na místě se otočila a šla dál. K Fontáně.

7. Kapitola 7 - Stařena

Apolena šla dál svírajíc v rukou flétnu a zrcátko. Stále šla rovně, její nohy se nezastavily, ačkoliv šly pomalu a šoupavě. Chtěla se však podívat do zrcátka. Nevěděla proč. Její zvědavost jí překonala a tak se podívala. Zastavila se a hleděla. Její obličej byl tak krásný. Její pleť byla tak hladká. Apolena si hladila své hladké tváře a usmívala se. Mezitím její uši zaznamenaly podivný zvuk, připomínající chraplavé broukání. Apolena se podívala před sebe a vší hrůzou se lekla. Před ní šla podivná postava. Šla po pomalu a po holi. Broukala si, ale po chvíli bylo broukání přerušeno silným kašlem. Apolena šla k postavě, i když nechtěla. Měla strach, neuvěřitelný strach. Pomalu se k postavě přibližovala, postava k ní. Broukání a kašel zesilovaly. Když Apolena byla blízko postavy, postava si přestala broukat a s velkým zakašláním se podívala na Apolenu.

Byla to stará vrásčitá Stařena v černých šatech s kápí. Šaty sahaly až po zem, už jen z toho důvodu, že byla shrbená. Její obličej byl starý, vrásčitý a sešlý časem. Její oči byly černé jako černo černá tma, tudíž to vypadalo, že je Stařena slepá. Stála a koukala na Apolenu. Usmála se. Její úsměv byl tak znepokojující, že Apolena uhnula pohledem. Po chvíli, když uslyšela silný kašel, se na Stařenu podívala zpět. Ta se však stále usmívala, jakoby kašel byl pouhá halucinace. Apoleniny nohy se pohnuly a tak se přibližovala ke Stařeně blíž a blíž. Stála malý kousek od Stařeny. Jí stále úsměv nespadl. Apolena k ní promluvila.

„Dobrý den.“ řekla slabým hlasem.

„Zdravím, Apoleno!“ pozdravila Stařena. „Ráda tě opět vidím!“

Apolena znejistila. „Odkud mě znáte? A jak to myslíte, že mě opět ráda vidíte?“ zeptala se.

„Potkali jsme se už tolikrát, Apoleno! Stále s sebou, když se potkáme, máš v rukou flétnu a zrcátko.“ řekla Stařena.

„Jak to myslíte? Co to má znamenat?“ zeptala se Apolena, která se strachem celá klepala.

„Omlouvám se ti, děvče! Tohle jsem ti říkat neměla.“ odpověděla Stařena.

„Jak říkat? Co to má být?“ křičela Apolena.

„Mě si neměla potkat, ale ráda se s tebou setkávám. Jsem jiná, než ti, které si potkala.“

„Jak víte, koho jsem potkala?“

„Prostě to vím! Já vím úplně všechno Apoleno. Zažila jsem si své, děvče. Tolik příběhů! Tolik událostí!“

Apolena se zahleděla do očí

Stařeny.

„Jste slepá?“ zeptala se Apolena.

„Nikoliv, děvče! Já vidím až moc dobře. To je můj úděl, vidět úplně vše.“ odpověděla Stařena. Po chvíli začal Stařena kašlat. Velmi silně a dráždivě. Apolena k ní přistoupila a chytla jí za paži.

„Dýchejte pomalu!“ řekla Apolena.

Stařena se začala smát a podívala se na Apolenu. „Stále to samé! Stále ta samá písnička!“

„Co prosím?“ zeptala se zděšená Apolena.

„Promiň Apoleno, ale tohle by lidská mysl jen tak nepochopila.“ odpověděla Stařena.

„Nepochopila? Jak nepochopila? Řekněte mi to!“ křikla Apolena.

Stařena bouchla z holí do písku a začala mluvit. „Koloběh. To vše, je jen koloběh. Lidé jsou tak hloupí! Ty jsi tak hloupá, Apoleno! Chceš vědět odpověď? VÍC TI NEŘEKNU! JDI STÁLE ROVNĚ PO PLÁŽI! Ale, ještě před tím, než opět odejdeš, tady máš ode mě dar. Otevři dlaň!“ Apolena otevřela dlaň a Stařena jí do ní vložila dvě zlaté mince. Jednu s lebkou, druhou s kapkou.

„Tyto mince hoď do Fontány! Zjistíš tak všechny odpovědi.“

Apolena chtěla poděkovat, Stařena jí však okřikla. „Co na mě koukáš?

JDI DÁL!“

Apolena Staženu pustila a šla dál po pláži. Po chvíli se však otočila, aby se podívala na Staženu. Ta však nezmizela. Šla dál po pláži opačným směrem. Apolena se otočila a šla dál po pláži. K Fontáně, i když jí tato Stažena znejistila. Nyní jen flétna, zrcátko, dvě mince a ona. Apolena.

8. Kapitola 8 - Dva trosečníci

Apolena šla dál. Byla znepokojena tím, co jí Stařena vše řekla. Jakoby by byla Stařena jediná, co ví, co se tu všechno děje. Jakoby věděla úplně všechno. Navíc jako jediná nezmizela a stále šla dál, jakoby se nic nedělo. To Apolenu znepokojilo ještě víc. I tak šla dál. Její nohy se nezastavily, stále šly. V rukou svírala zrcátko, flétnu a dvě mince od Stařeny. Apolena si povšimla, že moře je rozbouřenější, než bylo předtím. Vlny byly větší a vypadalo to, jako by se každou chvíli měli zvětšit. Také to vypadalo, jakoby se blížila bouře, jelikož se ozývali hromy. Avšak nebe bylo stále čisté, bez mraků a slunce. Apolena také pocítila vítr, silný vítr. Jakoby jí něco chtělo zastavit. V dálce však uviděla nějakou postavu, jak klečí. Po chvíli, když se Apolena přibližovala spatřila ještě jednu postavu, která však nehnutě ležela.

Když Apolena přišla hodně blízko, uviděla že se jedná o dva muže. Klečící muž, který vzlykal a ruku měl položenou na těle ležícího muže, měl na sobě potrhané a zřejmě staré oblečení, vlasy měl šedé a dlouhé k ramenům, vousy měl krátké a též šedé a na jeho rukou byly krvavé šrámy. Na krku měl řetízek z křížem. Ležící muž měl též potrhané oblečení, vlasy měl však krátké a hnědé, vousy neměl žádné. Po těle měl několik krvavých ran. Ležel nehnutě. Klečící muž si všiml Apoleny a tak promluvil.

„Co tu děláte slečno? Tady, v takové prázdnotě?“ zeptal se.

„Mám namířeno k Fontáně, pane.“ odpověděla Apolena. Klečící muž kývl a opět začal vzlykat nad ležícím mužem. Apolena k němu přistoupila a posadila se vedle ležícího muže. Povšimla si, že se nehýbal. Vůbec, ani jeho hrudník, který by se každým nadechnutím zvedl, se ani nehnul.

„Co se stalo, pane?“ zeptala se Apolena klečícího muže. Ten se podíval na ní podíval a odpověděl.

„Byla bouře, která, jak slyšíte, stále v dáli zuří. Já a tady…..“muž řekl jméno, avšak Apolena slyšela jen nesmyslnou spleť písmen. „……jsme se plavili po moři. Byl to strašný sobec, rodina ho zavrhla a tak se rozhodl odejít pryč. Se mnou, protože jedině já s ním byl ochotný cestovat. Proč také ne? Bývalý kněz, který se stal mořeplavcem, jelikož ho moře lákalo více než víra, byl ochotný s takovým sobcem cestovat. Představil mi svůj plán. Za určitý obnos jsem ho měl odvést….někam. Někam, kde prý by měl klid o všech těch chudáků, kteří mu buď říkali synu nebo příteli. Ano, přesně tak. Celou svou rodinu označil za chudáky, stejně tak své přátele. Opravdu, každého nesnášel. Tak mlád a takový sobec.“ Muž pokrčil rameny a pokračoval. „Nu což. Plavili jsme se dlouho, celé dny. Jediný, kdo obsluhoval loď, tak jsem byl já. On jen seděl a nadával jak na mě, tak na všechno. Při jednom jeho nadávání jsem to už nevydržel a tak jsem se s ním začal hádat. Doslova jsem mu řekl, že ho klidně hodím přes palubu a on….on na mě vytáhl nůž. Byl neuvěřitelně agresivní a já se ubránil a……bodl jsem ho. Avšak jakmile jsem ho bodl, přišla bouře. Od té chvíle si nic nepamatuji. Probudil jsem se až tady na pláži s tímto chlapem. Ptáte se, proč vzlykám? Ten muž byl syn ženy, kterou jsem v mládí miloval, ona mě však ne. Poznal jsem to, díky všem rysům i chování. Uvědomil jsem si, že jsem vrah a že už ji nikdy neuvidím. Též neuvidím svůj domov. Jsem tu pouze já a….“muž opět řekl jméno, Apolena však opět slyšela spleť písmen. „Nakonec jsem u něj našel tohle.“ Muž vzal do ruky malou koženou knížečku a podal jí Apoleně.

„Je to jeho deník. Díky němu jsem pochopil, že ten muž nebyl tak zlý, i když jsem to na začátku říkal. On byl jen smutný. Pohádal se s matkou

a tak chtěl pryč. Pryč od společnosti. Přečtěte si poslední stránky, prosím. Uvidíte sama.“

Apolena otevřela deník a nalistovala poslední dvě stránky. Začala v něm číst.

Čtrnáctý den plavby

Dnes je to přesně dva týdny, co jsme vypluli. Stále cítím vztek na všechno a na všechny, ale bezdůvodně. Nikdo se nemusí trápit mými problémy. Ten stařec mé nadávky asi slyší a mě to mrzí, ale co nadělám. Kdyby ta zlá kráva mi doslova neřekla, abych vypadl z jejího domu, nemusel bych tu být. Je to jako prokletí za moji dobrotu? Snažil jsem se jen pomoct. JEN POMOCT! Místo toho jsem byl vyhnán a ponechán osudu. Už čekám, až přijde můj čas. To, co si přeji nejvíc, je až budu mít pohřeb, aby na něm byl alespoň někdo. Alespoň někdo.

Patnáctý den plavby

Myslím si, že přišel můj čas. Dnes jsem měl sen, který chci uskutečnit. Chci toho starce vyprovokovat, aby mě zabil. Aby mě zbavil mého trápení. Píšu jen svoji poslední vůli. Tady, do mého deníku. Vše, co mám odkazuji osudu. Tomu nespravedlivému bastardovi. A mé přání je, aby můj pohřeb vedl ten stařec. Je to slušný chlapík. Tímto mu chci poděkovat. Děkuji, starče.

Apolena dočetla deník a vrátila jej muži. Po chvíli se zeptala.

„Co hodláte nyní dělat, pane?“

„Chci mu udělat pohřeb. A vy byste mohla být aspoň někdo, kdo na jeho pohřeb přišel. Souhlasíte?“ zeptal se muž.

„Ano, splníme mu jeho poslední přání.“ odpověděla Apolena.

„Tak dobrá.“ řekl muž a postavil se nad vedle mrtvého muže. Nadechl se a začal.

„Sešli jsme se zde, abychom uctili památku zde přítomného“ spleť písmen. „Jsme tu tři, mohli jsme tu být čtyři. Avšak tento pohřeb je stejně nečekaný a prázdný, jako je chování a duše některých lidí. Tvé chování bylo ovlivněno životem, avšak změna už nepřišla. Podrob se trestu, který tě čeká, abys dostal druhou šanci. Odpočívej v pokoji „opět spleť písmen“.

Apolena byla v šoku. Jakoby opět podobná slova již někdy slyšela. Byla zneklidněná, avšak ne tak, jako u Stařeny. Tato slova jí připomněla něco, co dle všeho zažila, avšak nepamatovali si kdy a kde. Chtěl už zjistit, co se tu sakra děje. Co je za tou zdí a co jí čeká u Fontány. Muž si jejího šokovaného výrazu všiml a zeptal se.

„Jste v pořádku slečno?“

„Ano, nic se neděje.“ odpověděla Apolena.

Muž přikývl a usmál se. „Děkuji vám za vaší trpělivost. Za odměnu

vám dám radu. Jděte stále rovně po pláži!“

Apolena se postavila a udělala pár kroků dopředu. Otočila se zavolala na muže. „Na shledanou! Očekávala, že muž neodpoví, avšak se ozval jiný hlas, který rozhodně nepatřil onomu muži, se kterým Apolena mluvila. Řekl pouze „Na shledanou!“ Apolena si uvědomila, že úplně stejný hlas někdy slyšela, nevěděla však kdy a kde. I tak šla dál. Po chvíli se zastavila a otočila se, aby mohla dva trosečníky ještě vidět. K jejímu překvapení tam byl už jen jeden. Ten mrtvý. Kam zmizel ten druhý? To Apolena nevěděla. A tak se otočila a šla dál svírajíc flétnu, dvě mince a zrcátko. K Fontáně.

9. Kapitola 9 - Hlas, Děti a Psovod

Apolena šla dál. Její chůze však už nebyla pomalá a šoupavá. Byla rychlejší a sebevědomější. Jakoby věděla, že k Fontáně už je to jen malý kus cesty. V rukou svírala flétnu, zrcátko a dvě mince. Moře se uklidnilo, bouře v dáli pominula, avšak zeď vypadala, že je čistší a větší než byla předtím. Pláž byla stále stejná, ačkoliv to bylo nejvíce znepokojivé. Před Baletkou byla pláž větší, ale nyní byla stejná jako na začátku Apoleniny cesty. Avšak zeď jakoby se každou chvíli měnila, ať už se jen zvětšila nebo změnila vzhled. I tak Apolena šla stále dál. Bylo ticho, ozýval se jen šum vody. Tedy alespoň chvíli, než se neozval mužský hlas.

„Slyšíš mě?“ zeptal se. Apolena však šla stále dál, ačkoliv hlas dobře slyšela. Hlas však mluvil dál.

„Vím, že mě neslyšíš. Avšak stále mohu k tobě. Ptáš se, proč jsem to udělal? Já tě miloval. Jako nikoho jiného a ty ses mi odvděčila takto. Stal se z tebe vrah a nemocná bezmocná žena, která jediné, co mohla, bylo nadávat a stěžovat si na všechno. I na mě. Ale já se nevzdal, ačkoliv to bylo posledních pár dní už takřka nemožné vydržet. A tak jsem to udělal. Ušetřil jsem tě toho trápení a zabil jsem tě tak, jak si zabila našeho nenarozeného syna. Teď tu stojím nad tvojí bezmocnou mrtvolou a já doufám, že nyní najdeš klid a porozumění. Ale to je nepravděpodobné. Za celý svůj život si udělala tolik hříchů, že jediné, co můžeš nyní čekat, je trest. Je mi to líto. Miloval jsem tě i když si nám dala takovou ránu v životě. I teď, mrtvou, tě miluji. Hleď dopředu a nenech se zastavit.“

Hlas najednou pominul. Apolena byla v šoku. Toto nebyl jen tak obyčejný hlas. Ten hlas znala moc dobře, ale nemohla si vzpomenout, komu patří. Tak moc chtěla vědět, komu ten hlas patří, že se snažila ze všech sil zastavit. Nemohla. Její nohy jí to nedovolily. Chtěla promluvit, ale nemohla. Jakoby i její ústa zakázala v tu chvíli mluvit. Šla dál. V její

hlavě se stále přehrávala stále ta stejná věta. „Hleď dopředu a nenech se zastavit.“ Tato věta nedávala smysl do chvíle, než Apolena před sebou uviděla několik kytek. Byly to lilie. Apolena se náhle před liliemi zastavila a jen tak na ně hleděla. Po chvíli se stalo něco, co vyděsilo Apolenu tak moc, že všechny věci, co svírala v rukou spadly do písku. Lilie pomalu vystoupaly nahoru společně s několika dětmi. Bylo jich opravdu hodně. Dívky měli na sobě skoro ty stejné šaty, co na sobě měla Apolena. Chlapci měli na sobě bílou košili a bílé kalhoty. Každé dítě bylo však vzhledově úplně jiné. Krom oblečení měli další dvě věci společné. Všechny držely v rukou lilii a….ty jejich oči. Ach, ty oči! Byly černé, skoro totožné s těmi, co měla Stařena. Jejich výraz byl bez života. Prázdný. To Apolenu velmi vyděsilo. Děti se k ní začali přibližovat a Apolena hrůzou spadla na zem. Všechny věci, co svírala v rukou nyní ležely před ní. Děti se zastavily a všechny začali promlouvat k Apoleně.

„Mohla si z nás mít každého. Proč si to udělala? Proč?“

„Co jste zač?“ zeptala se Apolena se slzami v očích.

„Děti. Mrtvé. Mohla sis vybrat. A ty sis vybrala sebe. Jsi matka mrtvého! Mrtvého!“

„Jaká matka? Co to říkáte?“

„Odpoví ti Fontána! Fontána!“

„Prosím! Jděte pryč!“

„Mrtvý nikdy nezmizí. Vidíš ty lilie? Ty ti přinesl. Miloval tě. Mohli jste být čtyři. Už zbyl pouze jeden. Na pohřbu jste byli tři, mohli jste být čtyři.“

„Co tím myslíte?“

„Fontána ti odpoví!“ Děti najednou všechny na ráz vykřikly. Byl to tak hlasitý křik, že Apolena i přes zakrytí uší slyšela jejich křik dost hlasitě. Jakmile křik pominul, začali děti zpívat.

Přichází k nám, pán děsivý.

Vayl jeho jméno, svírá řetězy.

Dva velké psi, co štěkají.

Hleď na něj, už je tady!

Děti se najednou rozpustily v prach a před Apolenou se objevil ten, o kom píseň byla. Byl to Psovod. Na sobě měl černý kabát a černé boty. Na hlavě měl černý klobouk. Do obličeje mu nešlo vidět, jelikož měl na něm jakousi masku, která připomínala tradiční masku afrických šamanů. V rukou svíral řetěz na kterém byly připnutí dva velcí psi. Oba dva to byli dobrmani. Silně štěkaly a vypadalo to, že na Apolenu chtějí skočit a roztrhat jí. Psovod však šel klidně a sebevědomě k Apoleně. Apolena chtěla utéct, ale nemohla. Její nohy jí to nedovolily. Ale dovolily jí se postavit. Sevřela v rukou věci, co jí spadly na zem. Flétnu, zrcátko a dvě mince. Psovod se přibližoval víc a víc. Psi štěkaly čím dál tím víc. Apolena brečela a prosila, aby jí Psovod nechal na pokoji.

„Prosím! Já nic neudělala!“ křičela Apolena. V tu chvíli se ozval hlas, který Apolena moc dobře znala. Byl to Lovec. Promluvil k ní.

„Použij flétnu! Sama bude hrát a psi se uklidní! Musíš jen přiložit ústa.“ promluvil Lovcův hlas.

Apolena přiložila flétnu k ústům a foukla do ní. Z flétny se ozvala překrásná melodie, která byla Apoleně povědomá. Po chvíli hraní jí to došlo. Je to ta stejná melodie, na kterou tančila Baletka. Psi přestali štěkat a pomalu se běželi schovat za Psovoda. Jakmile melodie skončila, flétna se změnila v hrstku písku. Tu pak Apolena vysypala před sebe. Psovod hleděl na Apolenu, psi byli stále na svém místě.

„Vayl jméno mé!“ promluvil Psovod hlubokým mužským hlasem. „Jste Apolena?“

„Ano, to jsem.“ odpověděla Apolena.

„Máte namířeno k Fontáně?“ zeptal se nazpět Vayl.

„Ano.“

„Pak tedy, támhle je!“ Vayl ukázal směr dopředu a v dálce se objevila obrovská silueta Fontány.

„Děkuji!“ poděkovala Apolena a chtěla již vyrazit k Fontáně, když jí však náhle Vayl zastavil a řekl.

„Podívejte se do zrcátka. Měla byste to udělat teď, než před Fontánou.“ Vayl zatáhl za řetěz a křikl. „

Jdeme!“ Psi se postavili a vyběhli před Vayla. Ten vyrazil opačným směrem než Apolena. Po chvíli kroky ustaly psů i jejich Psovoda utichly. Apolena se otočila aby uviděla to, že zmizeli.

Apolena poslechla Vayla a podívala se do zrcátka. Zděsila se. Už nevypadala tak krásně a mladě. Neměla tak hladkou a krásnou pleť. Zestárla. Nyní vypadala jako čtyřicetiletá žena. Jakmile se Apolena podívala do zrcátka, a uviděla svůj zestárlý obličej, zrcátko se rozpadlo v písek. Ten se vysypal z její ruky přes mezery mezi prsty. Apolena byla zděšená. Avšak před ní se nacházela odpověď na tohle všechno. Před ní už byl její cíl. A tak vyrazila a šla dál. K Fontáně.

10. Kapitola 10 - Fontána

Apolena se blížila k Fontáně. Už z dálky bylo vidět, že je velká. Vypadala jako krásně rozkvetlá růže, z jejíž vrcholu vytryskuje voda. Nebo aspoň tekutina jí podobná. Avšak z dáli bylo také vidět, že Fontána je krásně ozdobená. Nebylo vidět však kterými motivy. Apolena se přibližovala, zatímco se v jejích uších ozýval šum vody, který však zněl jak z moře, tak z Fontány. Zeď se zdála být ještě vyšší, než byla před tím. Pláž však zůstala stále stejná. Apolena svírajíc v ruce dvě mince od Stařeny kráčela pomalu a nejistě k Fontáně. I přesto měla Apolena radost. Konečně dorazila do cíle.

Když k Fontáně přišla, tak se na ní mohla detailně podívat. Byla opravdu krásně ozdobená. Měla na sobě motivy jakých si žen, které vypadaly že jsou v naprosté agonii. Apolena se však zalekla, jelikož ty ženy vypadaly úplně stejně jako ona. Avšak to jí nezabránilo se podívat jaká tekutina se ve Fontáně nachází. Vypadalo to jako voda. Krásně čistá a průhledná voda. Avšak vůně té tekutiny připomínala vůni lilií. Nejvíce zvláštní však byl zlatý nápis, který se nacházel na dně Fontány. Stálo tam: „Což dostat se za Zeď? To cenné dostaneš. Udělati však, musíš jednu věc.“ Apolena se podívala na mince a vzpomněla si na slova, která jí řekla Stařena. „Tyto mince hoď do Fontány!“ ozval se její hlas v Apolenině mysli. Apolena však měla strach. Nevěděla, co by se stalo, kdyby hodila ony dvě mince do vody. Tato myšlenka jí přivedla na to, že by se měla vrátit, jenže její nohy jí to nedovolily a navíc ušla tak velkou cestu, aby se z Dimenze mohla dostat pryč. Nyní už nemůže odejít. Právě stála před klíčem, o kterým si myslela, že jí dostane pryč. Apolena chvíli před Fontánou stála, než z Fontány nevyšel ženský hlas.

„Apoleno. To jsi ty?“ zeptala se. Apolena byla v šoku. Ten hlas byl její. Fontána mluvila úplně stejně, jako Apolena. „Jsi vystrašená, já vím, ale

nechci ti ublížit. Pokud chceš vědět vše, vhoď do mě ty mince.“

Apolena dala sevřenou dlaň nad tekutinu ve Fontáně a otevřela jí. Dvě mince spadly se šplouchnutím do tekutiny. Chvíli bylo ticho, než Fontána promluvila.

„Ty zrůdo!“ zvolala Fontána.

„Co se stalo?“ zeptala se Apolena s vystrašeným výrazem. Fontána poté spustila dlouhou řeč.

„Ty zrůdo. Všichni se k tobě chovali tak hezky a cos ty udělala? Jen si všem ublížila. Ano, za to vše můžeš TY! Ani nevím, kde mám s tebou začít a jestli vůbec to má cenu mluvit o někom, jako jsi TY! Ale tedy dobrá, vše ti řeknu. Proč si tady, jak si se sem dostala a kdo byli ti všichni, cos potkala.

Byla si mladá a krásná dívka, co měla sen. Stát se profesionální baletkou. I přes tu snahu si byla přátelská a velmi milá. Jednoho dne si uspěla a stala ses profesionální baletkou. Život se ti najednou změnil. Všichni k tobě zhlíželi a brali tě jako váženou osobu. Malé holčičky si přáli být, jako ty. Po pár letech, kdy si byla už hodně známá, tak se do tebe zamiloval jistý muž. Erik, to bylo jeho jméno. Byl to politik, co bojoval za práva zvířat a při tom miloval lov zvěře. Ironie, ne? To byla pokaždé jeho výmluva. Byl nesmírně bohatý a vy jste se tak milovali, že jste nakonec měli i svatbu.

Koupili jste si obří vilu, kde jste měli hromadu zajímavých věcí. V Erikovo kanceláři to byly různé rekvizity z lovu nebo z cest po Africe. Třeba tygří kůže na zemi, jelení hlava nad krbem nebo šamanská maska, která tě vždy děsila. Pořídili jste si i psa. Pojmenovali jste ho Vayl. Ano, zvláštní jméno, že? Tento přepych a styl života tě ale začal měnit. Už si

nebyla ta hodná, milá a přátelská dívka. Stala se z tebe zlá a sobecká žena, co myslela jen na to, aby mohla být víc a víc slavná.

Jednoho dne vám do života vstoupila nová naděje. Byla si těhotná. Ačkoliv si to nechtěla, Erik byl nadšený a těšil se, až se mu narodí jeho vysněný syn. Ještě jste ho ani nepojmenovali a Erik už vše důkladně plánoval. Jenže ty! Ty si ho nechtěla! Měla si na výběr mezi rodinou a sebou. A ty, zrůdo, sis vybrala sebe! Přiotrávila ses jedem na krysy. Myslela sis, že tě to zabije i s tím nevinným nenarozeným dítětem? Ne, ty si přežila, ale to dítě ne. Zabila si ho! Stal se z tebe vrah! Když se to Erik dozvěděl, už k tobě nechoval takové city, jako před tím. Propadl alkoholu, kvůli tobě! Ty sis tančila na těch svých podiích a vůbec tě nezajímalo, že kolem tebe lidé trpí.

Avšak pak si dostala lekci. Onemocněla si. Alzheimerova choroba. Takto se ta nemoc jmenovala. Už si nemohla tančit, zestárla si a nemoc ti k tomu nepomohla. Rozbila si všechny hodiny, abys nemusela vidět to, jak ti ubíhá čas. Erik však ztratil trpělivost. Byl večer a ty si zase zapomněla Erikovo jméno. Seděli jste u jídelního stolu a on si zahrál na to, že je doktor a že má pro tebe polévku. V ní byl klíč. Klíč k čemu? KLÍČ K DIMENZI! Otrávil tě a ty si pomalu zemřela. On to pak svedl na to, že z důvodu tvé nemoci ses omylem předávkovala léky. Tvůj pohřeb byl vskutku majestátní. Byli jste tam jenom tři. Ale mohli jste být čtyři, kdyby to nevinné dítě žilo! A pak, pak ses probudila. Na pláži u moře a u zdi.

ANO, DIMNZE JE TVŮJ TREST, KTERÝ TI TVŮJ MANŽEL ERIK PŘÁL. JSI MRTVÁ! MRTVÁ!“

Apolena padla na kolena a brečela. Vše se jí vybavilo. Všechny vzpomínky a vše, co zažila v jejím životě. Prostředí kolem ní se doslova obrátilo proti ní. Moře bylo rozbouřené, panoval silný vítr, písek se

pomalu propadal do sebe, zeď začala praskat.

„Co mám udělat? CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE ZBAVILA TOHOTO UTRPENÍ?“ křičela Apolena na Fontánu.

Ta odpověděla: „Napij se…..“

Apolena udělala z pravé ruky pomyslnou mističku, nabrala drobet tekutiny a nalila si jí do úst. Chutnala velmi zvláštně. Hořce a velmi podivně. Apoleně se začalo dělat temno před očima. Začala ztrácet vědomí. Zároveň její pleť začala mládnout. Byla opět hladká, jako před tím. To poslední, co Apolena slyšela, byl hlas Fontány, který doříkával větu.

"……nebo jdi dál.“

Apolena ležela před Fontánou. Byla v bezvědomí. Prostředí kolem ní se uklidnilo a vrátilo se zpět do původní podoby. K Apoleně však přišel jakýsi muž. Byl to mrtvý trosečník. Kde se tu mohl objevit? To není známo. Naklonil se k Apoleně a svým hlasem promluvil. Ten hlas by však Apolena poznala. Byl to ten hlas, který jí v Dimenzi přivítal a který s ní na začátku cesty mluvil.

„Matko? Slyšíš mě? Vím, že mě neslyšíš, ale to nevadí. Chci ti říct, že přes to všechno, cos provedla a že si mě zabila, i přes to ti odpouštím. Nyní tu ležíš, omládla si a já musím udělat jednu věc. Až se probereš, tak si nebudeš nic pamatovat. Ani já si nebudu nic pamatovat. Je to koloběh. Fontána tě přemístí. Zpět na místo, kde si se probrala. Co ti musím udělat? Musím ti říct, co je za zdí. Byl jsem k tomu předurčen, abych to řekl. A tak to splním. Matko? Za zdí je……druhá šance…pro tebe.“

Trosečník zmizel. Fontána vytryskla velkou část tekutiny na Apolenu a ta náhle zmizela.

Ležela….na tom stejném místě….kde její příběh v Dimenzi…..začal.

Dívka otevřela oči.